

1.1 Jenom sud opic

Stanice Brin 2 neměla žádná okna – kvůli rotaci bylo „venku“ vždycky nesmyslně „dolů“. Nástěnné obrazovky poskytovaly příjemný obraz, složený pohled na svět pod nimi, který ignoroval vytrvalé otáčení stanice a ukazoval planetu jako nehybnou kouli zavěšenou ve vesmíru: zelené a modré mramorování napodobující domov vzdálený dvacet světelných let. V její době byla Země zelená, i když teď už její barvy jistě vybledly. Možná nebyla nikdy tak zelená jako tento dokonale stvořený svět, kde se dokonce i oceány smaragdově třpytily fytoplanktonem udržujícím rovnováhu kyslíku v atmosféře. Vytvoření takového živoucího monumentu, který přetrvá celé geologické věky, byl nesmírně složitý a delikátní úkol.

Kromě standardního astronomického označení neměl tento svět žádné oficiální jméno, ale mezi členy posádky, těmi nadanými nižší představitostí, se silně prosazoval název Simiana. Ale doktorka Avrana Kernová nedokázala na své dílo myslet jinak než jako na planetu Kernové. Byl to její projekt, její sen, *její* planeta. První z mnoha, jak předpokládala.

Toto je budoucnost. Toto je další obrovský krok lidstva. Tady se stáváme bohy.

„Toto je budoucnost,“ řekla nahlas. Její hlas zazní ve sluchových centrech všech devatenácti členů posádky, přestože patnáct z nich je s ní přímo zde, v řídicím centru. Samozřejmě to nebylo skutečné centrum ve smyslu středu, tím byla osa bez gravitace, kolem níž se otáčeli. V ní byly uloženy pohon, přístroje a náklad.

„Toto je další obrovský krok lidstva.“ Řeč jí zabrala víc času než jakékoli technické detaily za poslední dva dny. Málem pokračovala větou o tom, že se stávají bohy, ale ta platila pouze pro ni. *Kvůli těm šaškům z Non Ultra Natura tam doma by byla příliš kontroverzní.* Kolem projektů jako ten její bylo beztak dost humbuku a potíží. Rozdíl mezi současnými frakcemi na Zemi šly mnohem dál: byly sociální, ekonomické, nebo prostě šlo jen o *my* a *oni*, ale Kernové se podařilo prosadit vypuštění Brinu – před mnoha a mnoha lety – i přes narůstající opozici. Nyní se

celá idea stala obětním beránkem rozdělení lidské rasy. *Jsou to všechno jen hašteřiví primáti. To hlavní je pokrok. Naplnění potenciálu lidstva a všeho ostatního života. Vždy patřila mezi nejuživější oponenty silícího konzervativního protiproudu, jehož nejzářnějším příkladem byli teroristé z Non Ultra Natura. Kdyby mělo být po jejich, skončíme všichni v jeskyních. Na stromech. Jediným smyslem civilizace je překročit omezení přírody, vyotrávnit primitivové.*

„Samozřejmě, stáli jsme na ramenou jiných.“ Věta vyjadřující vědeckou pokoru správně zněla „na ramenou obrů“, ale ona by se nedostala tam, kde je, kdyby poklekala před minulými generacemi. *Na ramenou trpaslíků, spousty a spousty trpaslíků*, pomyslela si a téměř se neubráníla překvapenému zahihňání, *a na ramenou opic.*

Dotekem myšlenky zobrazila na nástěnných obrazovkách a průhledových displejích jejich vnitřního zraku schéma Brinu 2.

Chtěla nasměrovat jejich pozornost a navést je spolu s ní k patřičnému pochopení jejího – pardon *jejich* – triumfu. Viděli jehlu středového jádra obklopenou okružím života a vědy, které tvořilo jejich kruhový svět. Na jednom konci jádra se nacházela nevzhledná hrouda hlídkového modulu, který se zanedlouho odpoutá, aby se stal nejobpuštěnějším a nejvzdálenějším výzkumným místem ve vesmíru. Druhý konec jehly nesl Sud a Láhev. V tom prvním byly opice, v druhém budoucnost.

„Zvlášť bych chtěla poděkovat týmům techniků vedeným doktorem Fallarnem a Medim za neúnavnou práci při přetváření,“ – chybělo málo a byla by řekla planety „Kernové“ – „naši planety, aby se stala bezpečným a pohostinným místem pro náš velký projekt.“ Fallarn a Medi byli pochopitelně na cestě zpět na Zemi. Po skončení patnáctileté práce nastoupili třicet let trvající cestu domů. Všechno bylo zinscenované tak, aby Kernová a její sen měly volnou cestu. *My jsme – já jsem – jediný důvod této dřiny.*

Dvacet světelných let domů. Zatímco na Zemi uběhne třicet let, pro Fallarna a Mediho v jejich chladných rakvích to bude pouhých dvacet. Ze svého pohledu se pohybují téměř rychlostí světla. Dokážeme zázraky!

Z jejího pohledu nebyly motory umožňující téměř světelnou rychlost nic víc než berlička k přemístování ve vesmíru, který si pro sebe uchvátí zemská biosféra. *Protože lidstvo může být zranitelné v tolika ohledech, které si ani nedokážeme představit, rozhazujeme naši síť doširoka, a pak ještě šířeji...*

Lidské dějiny jsou balancováním na ostří nože. Tisíciletí nevědomosti, předsudků, pověr a zoufalých zápasů je konečně dovedla až sem. Lidstvo počne nový inteligentní život k obrazu svému. Lidstvo už ne-

bude samo. Dokonce i v té nad pomyšlení vzdálené budoucnosti, kdy samotná Země lehne popelem, bude zde dědictví rozptýlené mezi hvězdami. Nekonečné a bující varianty ze Země zrozeného života, natolik rozmanité, aby přečkaly všechny zvraty až do skonu samotného vesmíru a možná ještě dál. *I když zemřeme, budeme žít ve svých dětech.*

Jen ať si Non Ultra Natura káží svoji ponurou víru o všech těch vejcích v jednom hnězdě a čistotě a nadřazenosti lidstva, pomyslela si. My je překonáme ve vývoji. Necháme je za zády. Toto bude první z tisíců světů, jimž dáme život.

Neboť jsme bohové, jsme osamělí, proto budeme tvořit...

Situace doma se neustále zhoršovala. Aspoň dvacet let staré obrázky tomu nasvědčovaly. Avrana bez zájmu sledovala nepokoje, zuřivé debaty, demonstrace a násilnosti. *Jak jsme se mohli dostat tak daleko s tolika bláznů v genetické polévce?* To bylo vše, co jí přitom táhlo hlavou. Lobby *Non Ultra Natura* byla pouze nejextrémnější z celé koalice politických frakcí – konzervativních, filozofických, dokonce i nekompromisně náboženských –, které tvrdily, že pokud jde o pokrok, co je moc, to je moc, a které zuby nehty bojovaly proti dalšímu vylepšování lidského genu, proti odstraňování omezení umělé inteligence a proti programům, jako byl ten Avranin.

A přesto prohrávají.

Terraformace bude jim navzdory probíhat všude. Svět Kernové byl jen jednou z mnoha planet, které přilákaly pozornost lidí, jako byli Falarin a Medi, a byly přetvářeny z nehostinného shluku hornin – podobného Zemi jen velikostí a vzdáleností od slunce – ve vyvážený ekosystém, kde by se Kernová mohla procházet bez skafandru a cítila by se téměř jako na Zemi. Po vyložení opic a vypuštění hlídkového modulu, který je bude sledovat, tady budou další drahokamy, na něž zaměří pozornost. *Osejeme vesmír všemi divy Země.*

Během své řeči, již sotva věnovala pozornost, bloudila seznamem jmen jak odsud, tak z domova. Jediným člověkem, kterému chtěla opravdu poděkovat, byla ona sama. Za tohle bojovala a její uměle prodloužený život jí umožnil protáhnout debatu přes několik délek běžného lidského života. Bila se v sídlech finančníků a v laboratořích, na akademických sympoziích a v masových sdělovacích prostředcích, jen aby se tohle stalo skutečností.

To já, já jsem to dokázala. Vašima rukama jsem stavěla, vašima očima měřila, ale myšlenka je pouze moje.

Její ústa pokračovala v nastaveném kurzu a slova ji zřejmě nudila ještě víc než posluchače. Ti, kterým je její řeč určená, ji uslyší až za dvacet

let. Doma to bude znamenat konečné stvrzení, že toto je cesta, kterou se mají věci ubírat. Myšlenkou se dotkla bodu v centru Brinu 2. *Zkontroluj systémy Sudu*, vyslala signál prostřednictvím svého spojení s řídicím počítačem stanice. Poslední dobou se z toho stal nervózní zvyk.

V toleranci, odpověděl. Kdyby chtěla znát víc než jen strohý souhrn, uviděla by vyčerpávající údaje přistávacího modulu, míru připravenosti, dokonce i vitální funkce každého z deseti tisíc primátů, vybrané hrstky, která zdědí, když už ne Zemi, tak alespoň tuto planetu, ať už bude pojmenována jakkoli.

Jakkoli ji nazvou, až je vylepšený nanovirus dostane tak daleko na cestě vývoje. Bioinženýři odhadovali, že potrvá pouhých třicet nebo čtyřicet opičích generací, než se dostanou do stadia, kdy budou schopni kontaktovat hlídkový modul a jeho jediného obyvatele.

Vedle Sudu se nacházela Láhev, zařízení obsahující virus, který opicím urychlí cestu. Během jednoho nebo dvou staletí ujdou fyzicky i mentálně vzdálenost, která lidstvu trvala miliony dlouhých, krušných let.

Další skupina lidí, kterým je třeba poděkovat, protože ona sama nebyla žádný bioinženýr. Ale viděla specifikace a simulace, a expertní systémy prověřily a sumarizovaly teorii v termínech, jimž i ona jako pouhý geniální polyhistor dokázala porozumět. Virus byl neoddiskutovatelně úžasným výtvozem. Nakažení jedinci měli produkovat potomstvo zmutované v mnoha užitečných směrech: větší a složitější mozek, úměrně tomu větší tělo, pružné přizpůsobování se životním podmínkám, rychlejší učení... Virus měl dokonce rozeznat nákazu u jiných jedinců téhož druhu, a tím podnítit selektivní křížení, aby se nejlepším z nejlepších rodili ještě lepší. Byla to celá budoucnost v mikroskopické skořápce. Ve své úzké specializaci byl virus téměř stejně inteligentní jako stvoření, která měl vylepšit. Měl působit na hostitelův genom na nejnižší úrovni, dělit se v jeho buňkách jako nová organela, předávat se na hostitelovy potomky, dokud celý druh nepodlehne blahodárné nákaze. Bez ohledu na změny, jimiž opice projdou, virus se přizpůsobí jakémukoli genomu, s nímž bude spojen, provede analýzu, upraví a bude improvizovat se vším, co podědí, dokud nevznikne něco, co dokáže pohlédnout svým stvořitelům do očí a porozumět.

Presvědčila o tom lidi doma, když popisovala, jak kolonisté, kteří po čase dospějí k planetě, sestoupí z nebes jako bohové, aby se setkali se svým lidem. Namísto drsného a nepřívětivého světa bude své stvořitele vítat rasa inteligentních pomocníků a sluhů. Tohle tvrdila v zasedacích síních a před výbory na Zemi, ale to nikdy nebylo smyslem jejího úsilí. Tím podstatným byly opice a to, co z nich vzejde.

To byla jedna z věcí, které přiváděly *Non Ultra Natura* k největší zuřivosti. Křičeli o vytváření superbytostí z obyčejných zvířat. Pravdou ale bylo, že stejně jako u rozmazlených dětí jim nejvíc vadilo, že by se měli dělit. Jedině lidstvo v dětském stadiu vývoje si může nárokovat výhradní pozornost všehomíra. Stejně jako mnoho projektů spuštěných jako politická záležitost byl i vývoj viru poznamenán protesty, sabotážemi, terorem a vraždami.

A přesto jsme nakonec zvítězili nad naší základní přirozeností, pomyslela si s uspokojením Kernová. Na urážkách, kterými ji *Non Ultra Natura* častovala, bylo samozřejmě zrunko pravdy, protože jí *opravdu* nešlo o kolonisty nebo neoimperialistické sny jejich kolegů. Chtěla stvořit nový život k obrazu svému a lidstva. Chtěla vědět, co vznikne. Jaká společnost, jaká inteligence, když její opice budou odkázány samy na sebe... *Tohle* mělo pro Avranu Kernovou cenu, to byla její odměna za to, že použila svého génia pro dobro lidské rasy: tento experiment, tenhle planetární hokus pokus. Výsledkem jejího úsilí bylo spuštění terraformace řady světů, ale pro ni bylo odměnou, že ten prvorozený bude *její* a stane se domovem jejího zbrusu nového lidu.

Po chvíli napjatého ticha si uvědomila, že se dostala na konec proslovu a všichni si myslí, že jen bezděčně oddaluje okamžik, který nepotřebuje žádnou slávu.

„Jste na místě, pane Seringu?“ zeptala se na otevřeném kanálu, aby jí všichni slyšeli. Sering byl dobrovolník, kterého zde zanechají. Jak roky poplynou, bude v hibernaci obíhat jejich planetární laboratoř, dokud nastane čas, aby se stal mentorem nové rasy inteligentních primátů. Téměř mu záviděla, protože uvidí, uslyší a prožije to, co žádný jiný člověk. Stane se novým Hanumanem, opičím bohem.

Téměř mu záviděla, ale Kernová přece jen dávala přednost odchodu, aby se mohla věnovat dalším projektům. Jen ať se božstvy jednotlivých světů stanou jiní. Ona bude v čele pantheonu kráčet od hvězdy ke hvězdě.

„Ne, nejsem na místě,“ oznámil. A také on zřejmě cítil, že si zaslouží větší obecnost, protože vysílal na obecném kanálu.

V duchu se rozmrzele uškíbla. *Nemůžu dělat všechno sama. Proč ostatní tak často nesplňují mé požadavky, když na ně spoléhám?* „Mohl byste mi to vysvětlit?“ zeptala se ho uzavřeným kanálem.

„Doufal jsem, že budu moci říct pár slov, doktorko.“

Věděla, že pro něho to bude poslední kontakt s jeho druhem, proto jí to přišlo celkem vhodné. Pokud to dobře podá, mohlo by to jen prospět její legendě. Přesto ale hlídala hlavní komunikační kanál a pouštěla jeho

slova s několikavteřinovou prodlevou, kdyby náhodou začal být sentimentální, nebo říkal něco nevhodného.

„Toto je zlomový bod lidských dějin.“ Seringův hlas – jako vždycky trochu truchlivý – jí procházel a skrze ni pokračoval ke všem ostatním. Na průhledových displejích vnitřního zraku viděli jeho obraz s límcem jasně oranžového skafandru zapnutým až k bradě. „Jak si asi dovedete představit, dlouho a usilovně jsem přemýšlel, než jsem se vydal touto cestou. Ale některé věci jsou příliš důležité. Někdy prostě musíte udělat, co je třeba, ať to stojí, co to stojí.“

Kernová potěšeně přikývla. *Bud' hodná opička a rychle to skonči, Seringu. Někteří z nás musejí pracovat na svém odkazu.*

„Dostali jsme se tak daleko, a přesto opakujeme naše nejstarší chyby,“ pokračoval Sering urputně. „Vesmír nám leží u nohou, ale namísto toho, abychom se starali o svoji budoucnost, záměrně přehlízíme vlastní malost.“

Na okamžik ho přestala vnímat, a když si uvědomila, co řekl, pronikla už jeho slova mezi posádku. Zaregistrovala náhlý šum překvapených zpráv, které si mezi sebou vyměňovali, dokonce i šeptem pronášená slova těch, kteří byli v její bezprostřední blízkosti. Mezitím jí doktor Mercian na jiném kanálu poslal překvapený vzkaz: „Co dělá Sering v centrální strojovně?“

Sering neměl v centrální strojovně jehly co dělat. Měl být v hlídkovém modulu a připravovat se k zaujetí místa na oběžné dráze – a v historii.

Odpojila Seringa od posádky a poslala mu vzteklý dotaz, co že má tohle znamenat. Jeho avatar na ni chvilku mlčky hleděl z obrazového pole a pak pohnul rty synchronně s hlasem.

„Je třeba vás zastavit, doktorko. Vás a vám podobné – vaše nové lidi, nové stroje, nové druhy. Pokud tady uspějete, přijdou na řadu další světy – to jste sama řekla a já vím, že už teď na nich probíhá terraformace. Tady to končí. *Non Ultra Natura!* Nic než příroda.“

Několik kritických okamžiků, kdy se ho mohla pokusit přemluvit, promarnila osobními urážkami. Pak znovu pokračoval.

„Odřízl jsem vás, doktorko. Udělejte mi to samé, jestli chcete, ale od teď budu mluvit a vy mě nepřerušíte.“

Snažila se zrušit jeho kroky, zběsile projížděla kontrolním systémem počítače, ale odřízl ji elegantně a selektivně. V jejím mentálním schématu se nezobrazovaly celé oblasti stanice, a když se na ně dotázala počítače, odmítal potvrdit jejich existenci. Nic z toho nebylo zásadní pro jejich úkol – nešlo o Sud, Láhev, dokonce ani o hlídkový modul – nebyly tam tedy žádné systémy, které umanutě denně kontrolovala.

Nebyly sice zásadní pro jejich úkol, ale byly zásadní pro *stanici*.

„Vypnul zabezpečení reaktoru,“ hlásil Mercian. „Co se děje? Proč je vůbec ve strojně?“ Mluvil překvapeně, ale z jeho hlasu nezaznívala žádná panika. To svědčilo o dobré morálce posádky.

Je ve strojně, protože tak zemře okamžitě, a tudíž nejspíš bezbolestně, odhadovala Kernová. K překvapení všech už byla v pohybu. Šplhala vzhůru do přístupové šachty vedoucí do štíhlého centrálního pylonu stanice, pryč od vnější podlahy, která zůstávala „dole“, jen dokud se od ní nevzdálila; lezla ven z umělé gravitace vstříc dlouhé jehle, kolem níž se všichni otáčeli. Dostihl ji příval stále vzrušenějších zpráv. Za zády slyšela hlasy. Věděla, že někteří půjdou za ní.

Sering rozmarně pokračoval: „Tohle ve skutečnosti není začátek, doktorko.“ Dokonce i v této situaci mluvil uctivým tónem. „Začali jsme už doma. Doma je nejspíš po všem. Za několik let možná uslyšíte, že Země a naše budoucnost znovu patří lidem. Ne vylepšeným opicím, doktorko Kernová. Ne božským počítačům. Ne lidským zrůdám. Budeme mít vesmír pro sebe, jak bylo zamýšleno, jak bylo vždy našim osudem. Ve všech koloniích, ve Sluneční soustavě i mimo ni, naši agenti podniknou určené kroky. Se souhlasem většiny převezmeme moc, doktorko Kernová.“

Byla lehčí a lehčí, jak ručkovala „vzhůru“, které přecházelo v „uvnitř“. Věděla, že by měla Seringa proklínat, ale k čemu by to bylo, když ji neuslyší?

Do beztlíže v dutině jehly to nebylo nijak daleko. Měla na vybranou. Buď zamíří do centrální strojně, kde Sering nepochybně podnikl kroky k tomu, aby ho nikdo nemohl vyrušit, nebo pryč. Pryč v definitivním smyslu toho slova.

Dokázala by zrušit cokoli, co Sering udělal. Věřila v naprostou převahu svých schopností. Ale vyžadovalo by to čas. Pokud by se vydala jehlou k Seringovi, vstříc jeho pastem a uzamčeným přepážkám, byl by čas právě tím, čeho by se jí nedostávalo.

„A pokud nás mocní odmítnou, doktorko Kernová,“ pokračoval nenávislný hlas v jejím uchu, „pak budeme bojovat. Jestli budeme muset vybojovat osud lidstva zpátky silou, uděláme to.“

Sotva vnímala, co říká, ale zvolna se jí zmocňoval chladný, plíživý strach. Ne kvůli nebezpečí, které hrozilo jí a Brinu 2, ale kvůli tomu, co říkal o Zemi a koloniích. *Válka? Nemožné. Dokonce ani Non Ultra Natura...* Pravdou ale bylo, že nějaké incidenty už proběhly. Byla ohrožena celá základna Europa. *Non Ultra Natura* ale plivala do nevyhnutelné bouře zjeveného osudu. O tom byla vždy přesvědčena. Takové

výstřelky představovaly poslední agónii nižšího vývojového stupně lidstva.

Teď mířila na opačnou stranu, vzdalovala se od centrální strojovny, jako kdyby v Brinu byl dostatek místa, v němž by přečkala blížící se výbuch. Ona ale jednala naprosto racionálně. Věděla přesně, kam jde.

Před ní byl kruhový průlez do hlídkového modulu. Teprve když jej uviděla, naplno si uvědomila, že jedna část její mysli – ta, na kterou vždy spoléhala, že doladí nejsložitější kalkulace – naprosto přesně pochopila situaci a rozeznala bezohlednou, ale jedinou možnou cestu jak z toho ven.

Tady měl být Sering. Tohle byl pomalý člun do budoucnosti, který měl – v období bdění – pilotovat. Přikázala průlezu, aby se otevřel. S úlevou zjistila, že tuto část, k níž měl běžně přístup, zřejmě nijak neporušil.

Když přišla první exploze, myslela si, že bude také poslední. Brin zasténal a otřásl se, ale centrální strojovna zůstala celá. Důkazem toho byla skutečnost, že ona sama se nerozpadla na atomy. Ponořila se do divokého víru zpráv mezi posádkou. Sering znehybnil záchranné moduly. Nechtěl, aby kdokoli unikl osudu, který připravil sám sobě. Zapomněl snad z nějakého důvodu na hlídkový modul?

Explodující záchranné moduly nakonec vychýlí Brin 2 z dráhy a pošlou ho buď vstříc planetě, nebo do prostoru. Musí vypadnout.

Když jí na její povel průlez vpustil, přikázala počítači hlídkového modulu provést kontrolu kotevního mechanismu. Uvnitř bylo velice málo místa. Jen hibernační rakev – *nemysli na to jako na rakev!* – a ovládání přičleněných systémů.

Počítač se jí začal vyptávat – nebyla tou správnou osobou, ani na sobě neměla patřičný oblek pro dlouhou hibernaci. *Ale já tady nemíním zůstat celá staletí, jen tak dlouho, abych unikla.* Rychle uřála žvanění počítače, a v tu dobu už diagnostika odhalila Seringovy úpravy, či spíše je identifikovala metodou eliminace těch částí uvolňovací sekvence, které vymazal.

Podle zvuků zvenčí usuzovala, že nejlepší bude nařídít uzavření průlezu a uzamčení systémů, aby nikdo zvenčí nemohl dovnitř.

Bušení začalo ve chvíli, když vlezla do hibernační nádrže; ostatní členové posádky, kteří došli ke stejnému závěru jako ona, jen o něco později. Zablokovala jejich zprávy. Zablokovala také Seringa, který už zjevně pro ni neměl nic užitečného. Bude lepší, když kromě kontrolních systémů nebude muset svoji mysl sdílet s nikým jiným.

Neměla tušení, kolik času jí zbývá, ale pracovala s prověřenou vyvážeností rychlosti a pečlivosti, která ji dostala tam, kde je teď. *Dostala mě do velení Brinu 2, dostala mě sem, do hlídkového modulu. Jsem zatraceně mazaná opice.* Tlumené bušení bylo stále naléhavější, ale v modulu bylo místo jen pro jednoho. Vždycky měla tvrdé srdce, ale uvědomovala si, že ho bude muset zatvrdit ještě víc a nemyslet na všechna ta jména a tváře loajálních kolegů, které ona, a především Sering odsoudili k explozivnímu konci.

Kterému jsem sama ještě neunikla, připomněla si. A pak to našla: improvizovaný způsob uvolnění modulu, který se vyhne Seringovým stínovým systémům. Bude to fungovat? Nemohla to vyzkoušet nanečisto, ale neměla jinou možnost. Ani čas, jak se obávala.

Uvolnit, přikázala a překřikovala všechna ověření, kterými se jí podle programu počítač ptal, jestli to myslí vážně. Dokud neucítila, že se pohybuje.

Pak po ní chtěl, aby se okamžitě uložila do hibernace, jak bylo v plánu, ale musel počkat. Když už kapitánka nepůjde ke dnu se svou lodí, bude aspoň zpovzdálí sledovat její konec. *A jak velká vzdálenost by to měla být?*

V té době se její pozornosti už dožadovalo několik tisíc zpráv. Všichni členové posádky s ní chtěli mluvit, ale ona neměla žádnému z nich co říct.

Ani hlídkový modul neměl žádná okna. Kdyby byla chtěla, mohl by jí na průhledovém displeji ukázat rychle se zmenšující Brin 2, zatímco její drobná kapsle života padala na předem určenou oběžnou dráhu.

S interní komunikací posílenou systémy hlídkového modulu se obrátila na Brin 2 a vyslala příkaz. *Odpálit Sud.*

Přemítala, jestli to nebylo špatným načasováním, ale při zpětném pohledu to byla patrně Seringova první a nejpečlivěji provedená sabotáž. Natolik rafinovaná, že unikla všem jejím kontrolám, protože ve skutečnosti reálné mechanické uvolnění Láhve a Sudu bylo pod její rozlišovací schopností. Na ramenou jiných, řekla, ale nepřestávala tím myslet ty v pyramidě jejího úspěchu. Dokonce i nejnižší postavení museli souhlasit s tím, že ponosou břímě, protože jinak by se všechno zhroutilo.

Uviděla záblesk nejen svým vnitřním zrakem, ale také v krátkém výtrysku chybových hlášení počítačů Brinu 2. Všichni její kolegové, její stanice, zrádce Sering a veškerá její práce se v okamžiku proměnili na pouhý rychle řídnuocí oblak úlomků a výdech unikající atmosféry s nerozeznatelnými organickými zbytky.

Srovnat kurz a stabilizovat. Očekávala rázovou vlnu, ale hlídkový modul byl daleko a vzhledem ke vzdálenostem byla energie a hmota Brinu 2 tak nepatrná, že k udržení modulu na naprogramované dráze nebylo zapotřebí prakticky žádných úprav.

Obraz. Připravila se, ale na tuhle vzdálenost to vypadalo jako úplně nic. Záblesk; vypálená lodička jejích ideálů a přátel.

Při konečné analýze to koneckonců nebylo nic jiného než sud příliš vyvinutých opic. Z dálky, na pozadí lhostejného a nekonečného horizontu Všemohíra, bylo těžké říct, proč by na něčem z toho vůbec mělo záležet.

Nouzový maják, přikázala. Protože na Zemi by měli vědět, co se stalo. Museli vědět, že pro ni mají přiletět a probudit ji jako Šípkovou Růženku. Koneckonců ona je doktorka Kernová. Ona je budoucnost lidské rasy. *Potřebují ji.*

Potrvá dvacet dlouhých let, než její signál dorazí k Zemi. A mnohem déle, než přijde pomoc, dokonce i s nejlepšími fúzními motory, které dosahují tří čtvrtin rychlosti světla. Ale její křehké tělo přetrvá v ledovém spánku. A mnohem víc než to.

O několik hodin později uviděla konec. Sud vstoupil do atmosféry.

Nebyl na plánované dráze. Výbuch Brinu 2 ho poslal po tangentě, takže chybělo málo, a byl by navždy zmizel ve vesmíru. V konečném důsledku by to jeho nákladu stejně bylo jedno. Sud vzplál a jako sršící meteor prolétl atmosférou zelené planety. Z nějakého důvodu ji pomýšlení na nelidskou hrůzu, kterou primáti uvnitř museli prožívat, když umírali strachy a žárem, zasáhlo víc než smrt lidských kolegů. *Nevydával by to Sering za důkaz toho, že má pravdu?*

Čistě ze zvyku a z nadbytečné vědecké pečlivosti lokalizovala Láhev a sledovala, jak se menší pouzdro v elegantním úhlu snaší atmosférou a odnáší svůj náklad virů do světa, v němž chybějí jeho adresáti primáti.

Vždycky můžeme sehnat další opice. Byla to zvláštní mantra, ale cítila se tak líp. Vylepšený virus může přečkat tisíce let. Projekt přežije zradu i smrt svých tvůrců. Ona sama se o to postará.

Naslouchej změnám v rádiovém vysílání. Když nějakou zaznamenáš, vzbud mě.

Počítač z toho neměl valnou radost. Taková věc vyžadovala přesnější zadání. Kernová přemýšlela o všech zlepšeních tam doma, která by si mohla přičíst k dobru. Jejich výčet se rovnal snaze předvídat budoucnost.

Ukaž mi možnosti.

Průhledový displej vychrlil varianty. Počítač modulu byl velice sofistikovaný a natolik složitý, že dokázal simulovat vnímání. Možná dokonce dokázal vnímat.

Ulož mě. Nebyla to ta nejpříjemnější myšlenka, ale copak vždycky neříkala, o kolik by byl život snazší, kdyby mohla všechno vyřizovat osobně? Modul si dokáže uložit obraz jejího vědomí. Přestože to nebude dokonalá kopie, vytvoří tak kompozitní počítačovou Kernovou, která dokáže reagovat na vnější podněty podle svého nejlepšího úsudku. Procházela výstrahy a poznámky – byla to nesmírně pokročilá technologie, kterou měli vyzkoušet poprvé. Předpokládalo se, že postupem času umělá inteligence prostoupí uloženou Kernovou tak, že kompozit bude schopen stále rafinovaněji rozlišovat. Potenciálně by konečným výsledkem mohlo být něco chytřejšího a schopnějšího, než by vzniklo prostým souhrnem schopností stroje a člověka.

Udělej to, nařídila, lehla si a čekala, až modul začne skenovat její mozek. Hlavně ať si s tou záchranou pospíší.